

Hoofdstuk 1

Aarzelend drukte Nina op de bel naast de indrukwekkende voordeur. Lang hoefde ze niet te wachten. De deur vloog open en een vrolijke stem zei: 'Jij bent vast Nina, onze nieuwe au pair. Ik ben Renske de Wit. Wat fijn dat je er bent. Kom gauw binnen.'

Nina was even uit het veld geslagen. Om niet direct met de mond vol tanden te staan had ze zich een prachtige openingszin ingeprent: 'Goedemorgen, ik ben Nina Veldman, uw nieuwe au pair.' Maar ja, dat kon ze nu niet meer zeggen. Gelukkig wist ze wel dat Renske het zusje van haar nieuwe werkgeefster was en bij haar veel oudere zus en zwager in huis woonde. Aarzelend knikte ze. Renske leek dat voldoende te vinden en stapte opzij, zodat Nina naar binnen kon.

'Kon je het gemakkelijk vinden?'

'Eh, ja. Het is niet ver van de bushalte.'

'Sofie vond het verschrikkelijk dat we je niet konden ophalen, maar ja, ons autootje begaf het ineens en Marco had die van hem nodig.'

'Oh, dat is geen probleem.' Ze tilde haar grote koffer over de hoge drempel.

'Heb je daar de hele tijd mee rondgesjouwd? Ja, het is natuurlijk logisch dat je behoorlijk wat bagage bij je hebt. Daar hebben we niet bij stilgestaan. Wat stom. Ik had vervoer moeten regelen. De laatste tijd zitten we wel vaker met dit soort dingen. Eigenlijk moet ik gewoon een eigen autootje kopen.'

Nina schudde haar hoofd. 'Hij is niet zwaar. Het ging best.'

Ze hoopte dat ze niet al te stuntelig overkwam. Het leek wel of

haar tong in de knoop zat. Het viel nog mee dat ze niet terugviel in haar oude kwaal en ging stotteren.

Renske pakte de koffer van haar over. 'Ja, het valt mee. Maar dan nog. Het is niet netjes dat we je ermee hebben laten sjouwen.' Ze keek even nadenkend om zich heen. 'Misschien is het handig als ik je eerst je kamer even laat zien? Misschien wil je je even oprissen?'

Toen Nina net iets te lang aarzelde, zuchtte Renske en schoot toen in de lach. 'Ik val wel direct door de mand op deze manier, hè? Je bent vast gewend aan werkgevers die hun zaken beter op een rijtje hebben. Wij zijn beginnelingen.'

'Hebben jullie verder geen personeel?'

De uitdrukking op Renskes gezicht was zo verbaasd dat Nina er bijna om moest lachen.

'Personeel? Oh ja. Zo zou je het kunnen noemen. Nee, niet echt. Of ja, eigenlijk wel. Er is een schat van een vrouw die ons helpt met schoonmaken.'

'Een interieurverzorgster.'

'Zelf noemt ze zich onze werkster. Maar wij noemen haar gewoon Maria.'

Nina keek verrast naar de jonge vrouw die naast haar de trap op liep. 'Mijn vorige werkgevers waren nogal gesteld op... hoe zeg je dat?'

'Standverschil?'

'Ja, dat bedoel ik. Ik heb er nooit moeite mee gehad, hoor.'

Ineens beseftte Nina dat ze iets doms gezegd had. Misschien was die Maria wel heel speciaal voor dit gezin, maar dat betekende dan nog niet dat zijzelf ook zo behandeld zou worden. Hoe je

het ook noemde, ze was personeel. Ze bloosde verlegen, maar Renske zag het niet en zei vrolijk: 'Hier is je kamer. Ik hoop dat je het wat vindt. Eigenlijk had Sofie het appartement boven bestemd voor de au pair, maar daar wonen Roos en ik nu weer. Als wij weggaan is het voor jou.'

Nina herinnerde zich dat het bureau iets had gezegd over woonruimte op de bovenste verdieping, maar ze had niet begrepen dat het om een compleet appartement ging. Dat was ook helemaal niet nodig. Een kamer was genoeg. Ze hoopte alleen dat het een beetje redelijke afmetingen had. Je vrije uren doorbrengen in een kamer waar amper een bed in past, is op den duur niet te doen. Renske gooide de deur van een kamer aan het einde van de gang open en Nina keek nieuwsgierig naar binnen.

'Wat mooi!' Ze kleurde van schrik om haar spontane uitroep, maar Renske knikte.

'Ja, mooi hè? Sofie heeft smaak. Ze hoopte dat je deze kamer mooi zou vinden. Maar als je het niets vindt, moet je het eerlijk zeggen, hoor. Er zijn nog twee logeerkamers en ze hebben allemaal een andere stijl.'

'Ik vind dit prachtig. Te mooi voor een au pair.'

'Waarom te mooi? Het hele huis is met zorg ingericht, dus jouw kamer ook. We leven niet meer in de negentiende eeuw, toen de dienstbodes in piepkleine kamertjes met Spartaanse meubels weggestopt werden. Tegenwoordig is dat toch heel anders.'

Nina wist wel beter, maar ze hield haar mond. Glimlachend keek ze om zich heen, naar de mooie lichte meubels, de glanzende houten vloer en de grote ramen waar het licht door naar binnen stroomde.

‘Ik denk dat ik me hier wel thuis zal voelen. Het is zo licht en vrolijk.’

‘Dat is het hele huis. Sofie houdt van lichte kleuren. Mijn appartement is veel donkerder van toon. Ook gezellig hoor, en er komt meer dan genoeg licht binnen door de dakramen boven mijn tekentafel.’

‘Tekentafel? Ben je kunstenaar?’

Renske knikte langzaam. ‘Sommige mensen zouden dat waarschijnlijk wel zeggen. Zelf vind ik het gewoon een vak. Ik ontwerp kleding en ik hoop over een tijdje een eigen kledinglijn op te zetten. Op dit moment ben ik vooral bezig met het verzorgen van mijn eigen dochter, de twee minimensjes en hun moeder, maar nu jij er bent heb ik mijn handen weer vrij om hard aan het werk te gaan.’

‘Jouw dochter is vier jaar, toch? En de tweeling is acht weken oud.’

‘Klopt. Het is jammer dat je die eerste paar weken gemist hebt, maar ze zijn nog jong genoeg om zonder problemen aan je te wennen.’

‘Dat lijkt me wel. Waar is de kinderkamer? Ik zie geen verbinding deur.’

‘De kinderkamer is naast de slaapkamer van Sofie en Marco, aan de andere kant van de gang.’

‘Is dat wel handig? Dan horen zij ze ’s nachts eerder dan ik.’

‘Dat is ook de bedoeling. Sofie geeft borstvoeding, dus heeft het weinig zin om jou ’s nachts heen en weer te laten wandelen. Trouwens, als Sofie thuis is, wil ze sowieso alles zelf doen.’

Verbaasd vroeg Nina: ‘Maar waarom hebben ze dan een au pair?’

‘Voor de momenten waarop Sofie aan het werk is. Deze week beginnen de opnames voor de serie, dus wees maar niet bang dat je hier niets te doen zult hebben. En zodra jij hier een beetje gewend bent, ga ik van de gelegenheid gebruik maken en wat afspraken plannen, dus dan krijg je ook de zorg voor Roos er nog bij. Ze zit wel op school, maar ze eet tussen de middag thuis en moet gehaald en gebracht worden. Dat kan een beetje hectisch worden als je de kleintjes helemaal alleen hebt, maar ik zal proberen de boel een beetje handig in te plannen.’

‘Ik ben wel wat gewend, hoor. In mijn allereerste gezin zorgde ik voor vijf kinderen. De jongste was een baby en de oudste was acht.’

‘Vijf? Dat is veel voor één au pair. Ik moet er trouwens ook niet aan denken om vijf keer in acht jaar te moeten bevallen. Ik heb bewondering voor die moeder.’

‘Alleen de jongste was van haar. De oudste vier waren haar stiefkinderen.’

Nina vond het niet nodig te roddelen, maar bewondering voor haar voormalige bazin vond ze te ver gaan. Het was een kille en egoïstische vrouw geweest, die geen greintje liefde voor haar kinderen toonde.

Renske keek haar aandachtig aan. ‘Jij zegt lang niet alles wat je denkt, hè?’

Nina kleurde. Was het zo opvallend? ‘Ik ben niet zo’n prater.’

‘Geeft niets. Ik praat af en toe te veel. En Roos kletst je de oren van het hoofd. Dus stil zal het hier niet vaak zijn.’ Renske sloeg haar handen voor haar mond. ‘Oh, zie je wel, daar ga ik al. Ik bracht je hierheen zodat je je even kon opknappen en ondertussen

sta ik maar te kletsen. Je mag me gerust in de rede vallen als ik dat doe, hoor!’

‘Ik zou niet durven.’

‘Af en toe is het gewoon nodig. Maar goed, ik zal je even met rust laten. Denk je dat je de huiskamer kunt vinden? Of zal ik je over een kwartiertje of zo komen halen?’

‘Ik vind het wel. Zo groot is het hier niet.’

‘Niet? Och, je bent natuurlijk gewend aan Amerikaanse afmetingen. Voor Nederland is dit behoorlijk groot. Maar goed. De huiskamer is de eerste deur rechts als je de trap af loopt.’

Renske liep naar de deur, maar draaide zich ineens om. ‘Vergeet ik helemaal te zeggen. Hier links zit de gastenbadkamer, die heb je helemaal voor jezelf, tenzij we logees hebben, maar dat komt niet vaak voor. En nu laat ik je echt even met rust. Neem de tijd. Sofie en de kleintjes doen een middagdutje, die worden pas over drie kwartier wakker.’

Nina knikte. Pas toen ze Renske de trap af hoorde lopen, ontspande ze zich en liet zich op het bed zakken. Ze zuchtte. Dit was heel anders dan ze verwacht had. Ze was gewend om buiten de familie te staan en dat vond ze niet zo’n ramp als ze heel eerlijk was. Maar als ze Renske moest geloven, zou dat hier heel anders gaan. Het viel haar op dat Renske haar zus ‘Sofie’ noemde. Nina wist wel dat dat de echte naam van het bekende fotomodel Sophia Whittam was, maar het klonk zo gewoontjes dat ze er toch heel erg aan moest wennen. Niet dat ze zelf Sofie zou zeggen. Dat kon echt niet. Mevrouw Whittam moest dat zijn. Of eigenlijk mevrouw Van Wijk, want ze had de naam van haar man aangenomen na haar huwelijk. En hoewel Renske van haar eigen leeftijd

was, misschien zelfs iets jonger, kon ze waarschijnlijk toch beter mevrouw De Wit tegen haar zeggen. Het was verstandiger om van het begin af aan afstand te bewaren.

Ze opende haar koffer en begon systematisch haar spullen uit te pakken. Er was meer dan genoeg kastruimte, dus ze was in een mum van tijd klaar. Ze zette de koffer onder in de grote kledingkast, pakte haar toilettas en liep naar de badkamer die Renske haar aangewezen had. Die was nog mooier dan haar kamer. Ze wist eigenlijk niet wat ze had verwacht, maar in ieder geval niet dit. De badkamer was enorm. Er waren twee wastafels, een grote doucheceel en een enorm bad. Een bubbelbad. Dit kon niet waar zijn. Ze was vast de verkeerde deur binnengegaan. Schichtig liep ze weer naar buiten. Links had Renske gezegd. Dan moest dit wel goed zijn. Rechts was de trap. Het kon dus niet anders. Het was bijna niet te geloven. En misschien klopte het ook gewoon niet. Misschien was Renske in de war. Dat zou toch kunnen? Misschien zouden ze haar straks direct op haar plaats zetten, net zoals mevrouw Jones dat gedaan had.

‘Wie denk je eigenlijk dat je bent, meisje?’ Het was niet zozeer wat ze zei, maar de manier waarop. Zo neerbuigend. En het ergste was nog dat...

Nina schrok op uit haar gedachten toen er op de badkamerdeur geklopt werd. Renske keek haar verontschuldigend aan. ‘Ik was vergeten extra handdoeken neer te leggen. Vertel het maar niet aan Maria. Ik had haar nog zo beloofd dat ik ervoor zou zorgen.’ ‘Er hangt toch een handdoek? Of mocht ik die niet gebruiken?’ ‘Natuurlijk mocht dat. Hij hangt er toch?’ Renske legde de stapel mooie, dikke handdoeken op het rekje boven het bad.

‘Gebruikte handdoeken mag je in de wasmand gooien. En je kunt deze wasmand ook gebruiken voor je eigen kleren. Maria wast alles wat ze in de wasmanden vindt.’

‘Ik kan het ook zelf doen.’

‘Je kunt Maria vertrouwen, hoor. Ze weet hoe ze mooie stoffen en dure kleding moet behandelen.’

‘Oh, dat bedoel ik niet. Ik heb geen dure kleding. Maar ik wil niemand tot last zijn.’

‘Dat beetje was van jou kan er wel bij, hoor. We hebben twee baby’s, een kleuter en drie volwassenen in huis. De wasmachine draait hier dagelijks.’ Renske keek Nina aan. ‘Ben je al klaar om mee naar beneden te gaan? Sofie is ook al op. Ze is erg benieuwd naar je.’

‘Ik ben klaar.’

Nina haalde diep adem en liep achter Renske aan, die vlot de trap af rende en toen abrupt stopte.

‘Sorry, ik ga te snel. Ik ben altijd aan het rennen. Domme gewoonte.’

‘Ik ben gewoon langzaam.’

Renske vervolgde haar weg naar beneden wat minder snel, gooide de deur van de huiskamer open en liep naar binnen. Nina volgde aarzelend. Vervelend was dat, als je nog niet wist wat de gewoontes waren in een nieuw gezin.

Een slanke vrouw met prachtig rood haar stond op en liep naar haar toe.

‘Jij moet Nina zijn. Ik ben Sofie van Wijk. Welkom in ons huis. Ik hoop dat je je kamer mooi vindt.’

‘Ja, hij is prachtig.’

‘Ze vond hem te mooi voor een au pair,’ zei Renske.

Sofie fronste. ‘Dat meen je toch niet? Er is geen enkele reden om dat te denken. Ik ben juist zo blij dat je er bent. Het minste wat ik kan doen is zorgen dat je een mooie ruimte hebt om je terug te trekken als je dat wilt.’

‘Ik ben er erg blij mee.’

Renske leek nog iets te willen zeggen, maar vroeg: ‘Zal ik even koffie zetten? Of wil je liever thee, Nina?’

‘Thee, graag. Als het niet te lastig is.’

‘Dan zou ik het niet vragen. Bovendien drinkt Sofie ook meestal thee.’

Sofie lachte toen de deur achter haar zusje dichtviel. ‘Renske is een koffieleut. Ze gaat er gewoon vanuit dat iedereen net zo graag als zij stijf staat van de cafeïne.’

‘Ik vind het niet echt lekker.’

‘Geen probleem. We zullen er rekening mee houden.’

‘Dat hoeft niet, hoor. Ik drink wel koffie als dat gemakkelijker is.’

‘Onzin. Thee zetten is zo gebeurd.’ Sofie liep naar de reiswiegjes die in de hoek van de kamer stonden. ‘Je bent zeker erg nieuwsgierig naar de kinderen?’

‘Zijn ze daar?’ Nina hoorde zelf hoe verbaasd het klonk. Ze vulde aan: ‘Ik dacht dat de kinderkamer boven was?’

‘Dat is ook zo, maar ik vind het gezellig als ze dicht bij me in de buurt zijn. Marco en Renske willen dat ik ’s middags een dutje doe, maar ik weiger naar bed te gaan. Dat vind ik zo... ik weet het niet. Ik ben niet ziek, alleen maar een beetje moe. Dus lag ik hier op de bank en de jongens in hun reiswiegjes. Kom even kijken. Ze slapen nog.’

Sofie boog zich over de wiegjes en streekte de wangetjes van haar zoontjes. ‘Zijn ze niet mooi? Dat vindt iedere moeder natuurlijk. Ik kan af en toe gewoon niet geloven dat dit echt mijn kinderen zijn...’

Nina keek naar de twee kleine jongetjes. ‘Ze zijn schattig. En zo te zien niet zo heel veel te vroeg geboren.’

‘Nee, drie weken maar. Dat schijnt nogal een prestatie te zijn met een tweeling. Ik was dan ook net een kamerolifantje op het laatst. Maar als ik hoor welke complicaties er allemaal kunnen ontstaan door een vroeggeboorte, dan had ik het er graag voor over.’

‘Ze zien er gezond uit.’

‘Heb je veel ervaring met zulke jonge baby’s?’

‘Ja, in mijn vorige gezin was de jongste nog geen week oud toen ik daar kwam. En in het gezin daarvoor werd de jongste geboren terwijl ik er was. Het is wel prettig om er vanaf het begin bij te zijn.’

‘Dat was hier misschien ook handiger geweest. Maar ja, we dachten toen nog dat Jennifer ons zou komen helpen. Jennifer is toch een vriendin van jou?’

‘Niet echt een vriendin, meer een kennis. Ik heb bij haar in de klas gezeten. Ik weet dat ze mij aanbevolen heeft, maar eigenlijk weet ik niet eens waarom zij niet hierheen gegaan is.’

‘Ze bleef liever thuis om voor haar zieke oma te zorgen. En om bij haar vriendje te zijn, denk ik. Die was nog niet in beeld toen we die afspraak maakten... Ergens kan ik me wel voorstellen dat ze het niet echt meer zag zitten om voor minstens een jaar zo ver weg te gaan, maar voor ons was het wel even slikken. Nou ja, gelukkig kon jij op korte termijn komen. Ik begreep dat je bij je vo-

rige werkgever zelf weggegaan bent? Was daar een reden voor?’ Nina voelde dat ze bloosde. Ze had aan iedereen dezelfde reden opgegeven, maar het bleef lastig om erover te liegen. Toch zei ze kalm: ‘Ik vond de omgeving daar niet erg prettig en ik kon niet goed tegen de warmte.’

‘Daar zul je hier geen last van hebben.’ Renske, die net op tijd binnen kwam lopen om die laatste woorden te horen, zette een dienblad met een beker koffie en twee theeglazen op de salontafel en maakte een dramatisch gebaar naar de oer-Hollandse regen die tegen de ruiten sloeg. ‘Ik kan me echt niet voorstellen dat je dit prettiger vindt dan het zonnige weer in Florida.’

‘Smaken verschillen nu eenmaal.’ Sofie keek nog eens naar haar slapende zoons en liep terug naar de bank. ‘Ga zitten. Ik heb het gevoel dat ik er niet veel van bak.’

Nina keek haar verschrikt aan. ‘Waarvan?’

‘Je bent waarschijnlijk gewend aan werkgeefsters die precies weten wat ze moeten zeggen en doen als je daar voor het eerst bent. Ik sta maar een beetje uit mijn nek te kletsen.’

Wat moest ze daar nu op zeggen? Ze kon het moeilijk bevestigen, maar het was wel een beetje zo. Nina had zich al staan af vragen wanneer Sofie nu eens ter zake zou komen.

‘U bent in ieder geval wel anders dan zij. Maar...’

‘Oh, zeg alsjeblieft geen u tegen me.’ Sofie keek haar aan. Haar groene ogen werden donker. ‘Ik zal eerlijk tegen je zijn. Ik vind het vreselijk om vreemden in huis te hebben. Ik heb met veel moeite geleerd te accepteren dat ik mijn zogenaamde roem moet betalen met een gebrek aan privacy, maar in mijn eigen huis wil ik me veilig voelen. Ik wil je beschouwen als een lid van de fami-

lie, niet als personeel. Ik wil je dus graag leren kennen en daarom wil ik eerst een uurtje met je kletsen. Dat is vast niet zoals het hoort.'

Nina glimlachte. 'Niet echt nee. Normaal gesproken duurt een kennismaking met de ouders maar een paar minuten en daarna krijg ik meestal instructies van de vorige verzorgster van de kinderen.'

'Dat ben ik dus.' Renske lachte. 'Maar ik ben ook familie, dus dan klopt het weer. Ik denk trouwens dat er bij dat soort instructies ook flink over de werkgevers geroddeld wordt.'

'Het gebeurt inderdaad wel. Ik vond het altijd maar raar en hypocriet, dus ik deed er niet aan mee. Maar ernaar luisteren moet je soms wel. De huishoudster van mijn vorige gezin roddelde heel erg. Tegen de familie was ze bijna overdreven beleefd en onderdanig, maar wat ze in de keuken over ze beweerde was echt gemeen en lang niet altijd waar. Het probleem lag trouwens wel aan twee kanten. De familie keek op ons neer en dat lieten ze ook duidelijk merken.'

'Het klinkt mij allemaal erg vooroorlogs in de oren. Zoiets lees je alleen in boeken.'

'Voor mij is het realiteit.'

Sofie schudde haar hoofd. 'Nu niet meer. Hier is het anders.'

Dat hadden wel meer mensen beweerd. Maar uiteindelijk bleken geld en macht toch wel degelijk belangrijker te zijn dan gevoelens. Maar Nina zei niets. Ze keek Sofie afwachtend aan.

Die zuchtte. 'Je gelooft me niet. Wil je vertellen wat je overkomen is?'

Nina schudde haar hoofd. 'Er valt niets te vertellen.' Ze had al

veel te veel gezegd. Normaal gesproken was ze niet zo openhartig. Wat was dat met deze mensen waardoor ze vergat hoe ze zich moest gedragen? Ze wist toch dat ze uiteindelijk weer op haar plaats gezet zou worden?

Sofie glimlachte. 'Ik zal niet aandringen en proberen me een beetje zakelijk op te stellen. Zijn er nog dingen die je van mij wilt weten?'

'Het lijkt me handig als ik weet hoe laat de baby's gevoed moeten worden.'

'Dat doe ik zelf.'

'Maar dan moeten ze nog wel verschoond worden. En hoe laat moeten ze in bad?'

'Dat doe ik natuurlijk ook zelf. Tenzij ik bezig ben met opnames.'

Nina keek haar verbaasd aan. 'Misschien kunt u me beter uitleggen wat u precies van me verwacht.'

'Dat je me Sofie en je noemt.'

'Oh ja. Sorry. Dat moet nog even wennen. Maar ik bedoel met de baby's. Ik begrijp het niet helemaal. Uw... je zus...'

'Renske.'

'Renske zei dat ik er 's nachts niet uit hoef als ze huilen.'

'Nee, natuurlijk niet.'

'En nu zegt... zeg jij dat ik ze niet voor elke voeding hoef te verzorgen. Hoeveel werk blijft er dan nog over?' Was dit een verkapte manier om haar huishoudelijk werk te laten doen? Het kwam wel vaker voor dat iemand ingehuurd werd als au pair, maar eigenlijk misbruikt werd als goedkope huishoudelijke hulp. Sofie leek haar niet het type dat zoiets zou doen, maar je wist maar nooit.

Sofie lachte vriendelijk. 'Wees maar niet bang, er is echt meer

dan genoeg te doen. Vanaf volgende week heb ik twee maanden lang minstens drie keer per week opnames. Zolang ik nog borstvoeding geef, wil ik Gijs en Stijn meenemen naar de studio. Jij zult dan op ze moeten passen. Zwaar werk is het niet, maar ik hoop dat je van lezen houdt. Het zal wel vrij saai zijn om daar te wachten.'

'Lezen? Nee, niet echt. Maar ik hou wel van handwerken, dus ik zal me niet snel vervelen.'

'Wat leuk! Wat doe je?' Renske boog zich geïnteresseerd naar voren.

'Oh, niet veel bijzonders. Ik brei meestal. En af en toe doe ik wat borduurwerk, maar daar moet je goed licht bij hebben en dat is niet altijd mogelijk als je bij een paar slapende kinderen zit.'

'Ik wil wel eens zien wat je maakt. Misschien kun je wat accessoires voor me maken. Als alles goed gaat, heb ik over een tijdje een grote show.'

'Daar ben ik vast niet goed genoeg voor.'

'Of misschien ben je gewoon te bescheiden.' Sofie zweeg even, maar toen Nina niets meer zei vervolgde ze: 'Als we niet in de studio zijn, zal ik af en toe nog wat andere afspraken hebben, waar ik ze niet altijd mee naar toe kan nemen. In dat geval moet je dus thuis oppassen. En dan is Roos er nog. Renske probeert haar zoveel mogelijk zelf te halen en te brengen en Peter vangt ook nog wel eens wat op, maar het zal de komende tijd waarschijnlijk toch wel voor gaan komen dat jij ervoor opdraait.'

'Ik wil liever niet dat ze overblijft op school of naar een opvang gaat. Dat hebben we een tijdje geprobeerd en daar werd ze niet echt gelukkiger van,' vulde Renske aan.

‘Dat is toch ook niet nodig zolang ik hier ben?’

Nina vond dat ze in verhouding vrij weinig hoefde te doen. Dan was het halen en brengen van zo’n kleutertje echt niet zo’n probleem.

‘Heb je voorkeur wat betreft je vrije dagen? Wat ons betreft plannen we die het liefst in het weekend omdat Peter en Marco dan vrij zijn. Zij passen ook nog wel eens op. Maar als je liever doordeeweeks een dag hebt, moet dat ook wel te regelen zijn.’

‘Het weekend is goed. Ik heb niet zoveel vrije tijd nodig.’

‘Natuurlijk wel, daar heb je recht op. Wat betreft je kamer... Als je meer ruimte nodig hebt, of liever een aparte zitkamer hebt, dan is dat ook te regelen, hoor. We hebben de ruimte. Ik had er eigenlijk gewoon niet bij stilgestaan dat één kamer wel wat weinig ruimte is...’

‘Het is meer dan genoeg. Ik ben veel minder gewend.’ Dat klonk alsof ze medelijden wilde. Snel vulde Nina aan: ‘Ik ben echt heel bij met mijn kamer. Hij is prachtig en groot genoeg.’

‘Dat scheelt. Maar mocht je toch merken dat het niet werkt, dan moet je het gewoon zeggen. Ik ben dol op kamers veranderen, dus ik help graag. Het is alleen zo jammer dat Marco niet zo dol is op schuiven met kasten.’

Renske knikte. ‘Peter is er ook al geen fan van. En aan Diederik vraag ik dat soort dingen maar niet eens.’

Hoeveel mannen kwamen hier over de vloer? Nina had aangenomen dat alleen Sofies man hier woonde, maar wie waren Peter en Diederik?

Blijkbaar was de verwarring op haar gezicht te lezen, want Renske verduidelijkte: ‘Peter is mijn verloofde. We wonen officieel

niet samen, maar hij is hier vaak. Diederik is de vader van Roos. We hebben geen relatie, maar hij komt haar wel regelmatig bezoeken.'

'Oh.' Wat moest ze anders zeggen?

Renske lachte. 'Ingewikkeld, hè? Dat is het eigenlijk ook. Diederik en ik waren jeugdvrienden, maar meer dan dat is er niet tussen ons. Met Peter ga ik volgend jaar trouwen. Roos kan niet wachten. Die is geobsedeerd door bruiloften, dat zul je nog wel merken. Ze heeft alleen maar barbiepoppen met trouwjurken en die arme Ken moet om de beurt met allemaal trouwen.'

'Gisteren met allemaal tegelijk,' grinnikte Sofie. 'Ze vroeg aan mij of dat kon. Ik zei dat het toch leuker was als een man maar één vrouw had. Weet je wat ze toen zei?'

'Ik vrees het ergste.'

'Het viel mee. Ze zei dat Ken dan maar een bus moest kopen, want anders kon hij niet met allemaal gaan winkelen.'

'Waar haalt ze dat vandaan? Peter gaat nooit met ons winkelen. Oh, ik snap het al. Ze is met haar vriendinnetje en haar ouders mee geweest.'

'Klopt. En ik ben bang dat er daar toch iets gezegd is over getrouwd zijn. Je weet hoe mensen zijn.'

'Irritant.'

Nina had er het zwijgen toegeedaan. Ze vond dat ze er niets mee te maken had, maar Sofie maakte haar voornemen om haar bij de familie te betrekken direct waar.

'Bereid je maar vast voor, Nina. Er zijn altijd mensen die het naadje van de kous willen weten. Vooral de combinatie van mijn bekendheid en het feit dat Renske zo'n jonge moeder is, blijft op de verbeelding werken.'

‘Daar hebben ze niets mee te maken.’

‘Helaas denken veel mensen daar anders over. We zijn er inmiddels wel aan gewend, maar leuk is anders. Zeker als ze het via Roos doen.’

‘Weet zij hoe het precies zit?’

Renske schudde haar hoofd. ‘Niet helemaal. Ze is dol op Peter. Diederik duldt ze alleen maar. Ik vind haar nog te jong om het uit te leggen. Maar ik merk wel dat ze steeds meer opvangt, dus misschien wordt het wel tijd om er binnenkort eens met haar over te praten. Ik vind het alleen zo lastig om het juiste moment daarvoor te vinden. Het liefst voordat vreemden haar van alles wijsmaken.’ Eén van de baby’s begon te huilen en Sofie keek verschrikt op haar horloge.

‘Is het alweer zo laat? Het is tijd voor de volgende voeding en ik moet ze eerst nog verschonen.’

Nina stond op. Werken ging haar beter af dan praten.

‘Zal ik meelopen? Dan kan ik meteen zien waar alles ligt en hoe je dingen doet.’

‘Goed idee. Neem jij Gijs, die is nog niet helemaal wakker. Dan neem ik deze jongeman. Mijn oren zijn al gewend aan dat gebrul.’ Ze keek met een mengeling van afkeer en trots naar haar zoon.

‘Wat een kracht heeft hij al in zijn stem, hè?’